Divendres 14 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 10,16-23): En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «Mireu que jo us envio com ovelles enmig de llops. Sigueu, doncs, prudents com serpents i senzills com coloms. Guardeu-vos dels homes, perquè us posaran a mans dels sanedrins i en les sinagogues us assotaran; i sereu portats als governadors i als reis per causa meva en testimoni per a ells i per als gentils. Però quan us hi portaran, no us preocupeu de com i de què parlareu, ja que se us donarà en aquella hora el que hàgiu de dir. Perquè no sou vosaltres els qui parleu, sinó l'Esperit del vostre Pare qui parla en vosaltres.

Un germà portarà a la mort el germà, i el pare el fill; i s'alçaran els fills contra els pares i els faran morir. I sereu odiats de tots a causa del meu nom, però el qui perseveri fins a la fi, aquest se salvarà. I quan us persegueixin en aquesta ciutat, fugiu a una altra; perquè en veritat us ho dic: no haureu acabat totes les ciutats d'Israel fins que vingui el Fill de l'home».

© Albada Editorial / evangeli.net

«I sereu odiats de tots a causa del meu nom»

P. Josep LAPLANA OSB Monjo de Montserrat
(Montserrat, Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangeli remarca les dificultats i les contradiccions que el cristià haurà de patir per causa de Crist i del seu Evangeli, i com haurà de resistir i perseverar fins al final. Jesús ens va prometre: «jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,20); però no ha promès als seus un camí fàcil, tot al contrari, els digué: «I sereu odiats de tots a causa del meu nom» (Mt 10,22).

L'Església i el món són dues realitats de "difícil" convivència. El món, que l'Església ha de convertir a Jesucrist, no és una realitat neutra, com si fos cera verge que solament espera el segell que li doni forma. Això hauria estat així només si no hi hagués hagut una història de pecat entre la creació de l'home i la seva redempció. El món, com a estructura apartada de Déu, obeeix un altre senyor, que l'Evangeli de sant Joan anomena "el senyor d'aquest món", l'enemic de l'ànima, al qual el cristià ha fet jurament —el dia del seu baptisme— de desobeir, de plantar-li cara, per pertànyer solament al Senyor i a la Mare Església que l'ha engendrat en Jesucrist.

Però el batejat continua vivint en aquest món i no en un altre, no renuncia a la ciutadania d'aquest món ni li nega la seva honesta aportació per sostenir-lo i per millorar-lo; els deures de ciutadania cívica són també deures cristians; pagar els impostos és un deure de justícia per al cristià. Jesús va dir que els seus seguidors som en el món, però no som del món (cf. Jn 17,14-15). No pertanyem al món incondicionalment, només pertanyem del tot a Jesucrist i a l'Església, veritable pàtria espiritual, que és aquí a la terra i que traspassa la barrera de l'espai i del temps per desembarcar-nos a la pàtria definitiva del cel.

Aquesta doble ciutadania topa indefectiblement amb les forces de pecat i de domini que mouen els mecanismes mundans. Repassant la història de l'Església, Newman deia que «la persecució és la marca de l'Església i potser la més duradora de totes».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «L'atleta no guanya quan es despulla de la roba, ja que deixa els vestits per començar a lluitar. Només rep la corona de vencedor després d'haver combatut com cal» (Sant Paulí de Nola)

- «Jesús ens diu: 'Jo us envio com ovelles enmig de llops'. El cristià, més aviat, ha de ser prudent, de vegades fins i tot astut: aquestes són les virtuts acceptades per la lògica evangèlica. Però la violència mai» (Francesc)

- «Així, doncs, podem esperar la glòria del cel promesa per Déu als qui l'estimen i compleixen la seva voluntat. En tota circumstància, cadascú ha d'esperar, amb la gràcia de Déu, que 'perseverarà fins a la fi' (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.821)